

Sanat

Dünyasından

fıkralar

Sanat hayatının en parlak dönemlerinden birinde ünlü ses sanatkarı Enrico Caruso bir dâvet mektubu alır. Mülti milyoner bir iş adamından gelmektedir bu mektup. Zengin, Caruso'yu evinde bir resital için dâvet etmektedir.

Kararlaştırılan günde emektar piyanistiyle milyonerin kâşanesine gider. Kapıyı açan uşaklar kendisini mükellef bir salona alırlar. Milyoner biraz sonra gelir: Caruso'yu hararetle selâmlar; izâz, ikram eder...

Ancak salonda kimse yoktur. Caruso, konseri hangi salonda vereceğini sorunca yeni zengin: «Bu rada, bu salonda» der «Ve sadece ben dinleyeceğim.»

Ünlü san'atkâr ve emektar piyanisti durumu biraz yadırgarlar ama olan olmuştur. Piyanist kuyruklu piyanoya oturur; notalarını düzeltir; Caruso sesini ayarlar; zengin de tam karşısında bir koltuğa oturur.

Caruso bir aryaya başlar; daha ilk notalarda bütün salon o harikulâde güzel sesiyle çınlarken piyanonun altından bir köpek havlaması duyulur. Caruso, sinir içinde aryayı keser ve soran gözlerle yeni zengine bakar.

Adam koltugundan kalkar; aptalca bir gülümseme içinde: «Üstadım» der «size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Buyrun çekinizi, tekrar tekrar teşekkür ederim. Sizi buraya kadar çağırmakla verdiğim zahmeti biliyorum ama bağışlayın..... böylece bir merakımı tatmin ettim. Köpeğim hangi cins müzik işitirse işitsin hemen havlamaya başlamak gibi garip bir huya sahipti. Acaba sizin sesinizi de işitince havlayacak mı diye çok merak etmiştim de...»